

Pericopa Tazria - „Viața și moartea sunt în mâinile limbii” (Proverbe 18:21) - Calomnia se pedepsește cu lepră [anul 5784]

Pericopa Tazria conține o preocupare intensă a plăgi de lepră. Când mai exista Templul, cineva care avea o plagă de lepră venea la preot care decidea dacă plaga este pură sau contaminată. Dacă ea era impură, leprosul rămânea în afara taberei până când se împlineau zilele purificării sale.

Talmudul ne spune că plaga de lepră, despre care noi învățăm în pericopa noastră, vine ca o pedeapsă la o calomnie - *lașon hara* לשון הרע (limba răului) pe care a spus-o despre semenul său. În Talmud tractatul Arachin 15:2 scrie: „Reș Lakiș a spus, scrie „aceasta să fie legea leprosului” (Levitic 14:2), adică aceasta va fi legea celui care va vorbi de rău de cineva”.

Mai învățăm și alte spuneri ale înțelepților noștri în legătură cu lepra care ne adaugă o altă perspectivă față de ceea ce ne închipuim. În lumea antică lepra era o boală cunoscută, însă înțelepții noștri consideră că ea nu este un fenomen natural, ci este o pedeapsă pentru cineva care a vorbit pe altul de rău pe nedrept - *lașon hara* לשון הרע.

Talmudul ne explică tot acolo de ce bârfitorul este pedepsit tocmai cu lepră? El a distins o persoană de alta și ca atare el este distins de ceilalți oameni.

Beșt (Baal Șem Tov, Ucraina sec.18) ne învață încă un aspect legat de păcatul - *lașon hara* לשון הרע și de pedeapsa - lepra. O persoană care își ține gura ne descoperă că în interiorul său se ascunde bunătatea, iar unul care spune defăimări, ne arată răul care zace în el. Acest rău este atât de puternic, încât acest păcat îl determină să-l scoată sub forma de *lașon hara* לשון הרע. Există oameni bolnavi fizic și există bolnavi sufletește. Cel care spune calomnii dovedește că sufletul său este bolnav. El este atât de încărcat cu rău, încât izbucnește afară.

O persoană care vede un inconvenient la semenul său, el vede inconvenientul la el însuși, însă de oarece nu este gata să și-l recunoască, el îl caută la semenul său. Așa că este clar că cineva care povestește rele despre semenul său, efectiv mărturisește răul care se află în el. De aceea cusurul intern care se ascunde în sufletul său, izbucnește afară într-o formă de cusur fizic - plaga de lepră.

Marele înțelept Rabi Șimșon Rafael Hirș (Germania, sec. 19) ne explică într-un mod invers păcatul și pedeapsa lui. Pielea este locul de contact al oamenilor cu exteriorul. Prin piele ei percep senzațiile venite de afară. La cine acest contact cu exteriorul este defectat și în loc să vadă bunătatea care este în jurul lui, el se alătură încontinuu răului - acela suferă de lepră care se manifestă prin putrefacția care se răspândește peste tot corpul.

Care este calea de reparare pe care o propune Toraua la cine s-a îmbolnăvit de *lașon hara* לשון הרע? Cum se va vindeca de lepră?

Din citirea pericopei noi învățăm că în ceea ce privește lepra, preotul ocupă locul decisiv: „Dacă un om va avea pe pielea trupului său ... ca o plagă de lepră, să fie adus la preotul Aaron ... preotul să se uite la plaga ... preotul să izoleze ... să-l declare curat ... să îl declare necurat (Levitic 13:2-8).

Preotul este singurul care decide boala de lepră și el este unicul autorizat să o vindece. Obiceiul lumii este că atunci când este vorba de o boală, o tratează un medic. Faptul că boala de lepră o diagnostichează preotul și el o și tratează, ne spune că lepra este o boală fizică-spirituală. Ea apare în mod fizic pe trup, însă o persoană spirituală o tratează.

Preoții, fiii lui Aaron care iubea pacea și alerga după pace, se evidențiau prin retorica lor. De aceea o persoană care se folosește de capacitatea sa verbală pentru a face rău altora prin defăimarea sau calomnierea lor, este nevoit să-l întâlnească pe preot ca să învețe de la el retorica bună - ce este admis și ce este interzis. Din această întâlnire el va învăța cum să folosească corect capacitatea sa retorică.